

fig Maade, være rede til at gaa med til at lade Priskeafgiften i det Hele falde bort. Man er jo allerede ved de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, ganske godt inde paa denne Vej, og at gjøre det sidste Skridt, saaledes at Priskeafgiften ganske ophæves, vil vistnok ikke være vanskeligt. Jeg vilde anse det som et stort Fremskridt, og jeg vilde betragte det som værende af Betydning, at Loven kom ud, om ikke af anden Grund saa af den, at Priskeafgiften i det Hele maatte blive afløst. Priskeafgiften er en forældet Institution. Hos vore Naboer hinsides Sundet er den ophævet for længe siden, og andre Steder i Østersøen har den ikke eksisteret undtagen i Hertugdømmerne, hvor den endnu findes som en Reminiscens fra den Tid, da Slesvig og Holsten hørte til Danmark, men saa vidt jeg veed, er man i Færd med at afløse den der, i det Mindste er der gjort Skridt til noget Saadant. Naar man er gaaet saa vidt med Ophævelsen af Priskeafgiften, som Lovforslaget er gaaet, idet man hæver den for Gjennemseilingsfarvandes Vedkommende og kun beholder den ved de Indseilingsfarvande ved Kjøbstæderne, hvor disses egne Bestyrelser ikke ere villige til at opheve den, er man kommen saa langt frem, at det kun er et ringe Skridt at afløse den aldeles. Indtægterne af Priskeafgiften i hele Landet er efter Opgjørelse for det sidste af de Aar, for hvilket Opgjørelse har foreligget Kommissionen, omtrent 10,000 Rd. om Aaret. (København: 20,000 Kr.) So, men den Gang Kommissionen sad sammen, regnede man endnu med Rigsdaler. Herfra maa imidlertid drages Udgiften ved Priskeafgifternes Afsættelse, ikke alene til Anskaffelsen af Mærkerne, men ogsaa til Arbeidet ved deres Udsættelse. Hvor meget dette beløber sig til, er ikke opgivet; det er vanskeligt at bestemme, men sætter man det til Halvdelen, bliver den Afgift, der indkommer fra Skibene, omtrent 5,000 Rd. aarlig. For en Sum af 10,000 Kr. om Aaret vil Staten altsaa fuldstændig kunne afløse al Priskeafgift rundt om i vore Farvande, medens Lodsjerne dog faae samme Indtægt som tidligere. At blive ved dermed i længere Tid vilde dog være urimeligt; man vil nøiere kunne udregne, hvormegent Lodsjerne tabe; Forholdet vil efterhaanden udjævne sig, og naar Kommissionen har fastsat en halv Snes Aar til Afbetaling, vil man godt kunne komme til et Resultat. Jeg vilde altsaa anse det for et væsentligt Fremskridt, dersom man i det Hele kunde faae Priskeafgiften afløst. Det maa være Principet, at Skibsarten skal betale Lods, naar den bruger Lods, men at den Intet skal betale, naar den ingen Lods bruger, og at gjennemføre dette vil være at foretage en væsentlig Forandring i det nu Bestaaende. Jeg kommer derved til at nævne et enkelt Forhold, som synes at være noget vanskeligt at ordne, og som ogsaa har foraaraget ikke alene det høie Ministerium, men ogsaa det andet Thing, som har havt denne Sag

under Behandling, noget Bryderi. Det er det Spørgsmaal, hvorledes Forholdet skal være, naar et Skib bugserer et andet gjennem et Lodsfarvand, f. Ex. naar der ligger Bugserstibe her ved Kjøbenhavn, der, naar der kommer Skibe hertil, gaa ud paa Nheden, tage Skibene paa Slæb og slæbe dem ind i Kjøbenhavns Havn. Kan man da sige, at disse Bugserfartstøier lodske Skibene ind, eller at de ikke gjøre det? I mange Tilfælde er det aabenbart, at de lodske dem ind; i andre Tilfælde behøve Skibe, som blive bugserede, ikke at have Lods ombord, men det kunde ogsaa være muligt, at et Skib, som kom ind, ikke vilde tage Lods ombord, selv om det ikke tog Bugserstib. Man har ikke nogen juridisk Overbevisning, om det vil tage Lods ombord; i alt Fald er Bugserfartstøiet noget Andet end en Lods. Lodsjen skal anvise Skibet Vej, men Bugserfartstøiet skal slæbe det ind. Kommissionen har foreslaaet, at der, naar Bugseringen foregaar, ikke skal betales Lodspenge; thi naar man gaar ud fra det Princip, at et Skib skal betale, naar det bruger Lods, men at det ikke skal betale, naar det ingen Lods bruger, maa man komme til det Resultat, at det ikke skal betale Lodspenge i dette Tilfælde, idet de virkelige Lodsjer paa Stedet ikke bruges. At dette mange Gange vil være et Indgrib i Lodsjernes Rettigheder og Indtægter er selvfølgelig, men at det vilde være meget u hensigtsmæssigt at paalægge Skibsarten i Almindelighed en Byrde kun af Hensyn til Lodsjerne, idet det vilde være en Byrde at paalægge en Afgift for Bugseringen, der har saa stor Betydning for Seiladsen, navnlig paa Havnene, er ogsaa selvfølgelig. Her komme Principerne til at staa overfor hinanden. Skibsarten fordrer og ønsker Bugsering; men Lodsjerne modsatte sig den, fordi den er et Indgrib i deres Indtægter og Rettigheder. Kommissionen foreslaar, som sagt, at der ikke skal betales Lodspenge ved denne Leilighed; en Del af den foreslaar, at der skal betales Halvdelen, og Ministeriet har indsat en Bestemmelse i § 33, af hvilken jeg skal tillade mig at oplæse den Sætning, som hentyder derpaa. Den lyder saaledes: „Detimod skal Skibsføreren ikke betale Lodspenge, naar han, uden at benytte Lods, lader sig bugseres af et Dampstib, forsaavidt dette ikke tjener som Lods for det slæbte Skib, eller naar han følger et andet Skib, som har Lods ombord.“ Der skal altsaa ikke betales Lodspenge, naar det bugserende Skib ikke kan betragtes som Lods for det Skib, det slæber, men naar det kan det, skal der betales Lodspenge. Hvem kan imidlertid afgjøre, om det kan betragtes som Lods eller ei? Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal. Naar en Skipper maaste slet ikke vilde seile ind i Havnen med sit Skib, dersom han ikke blev bugseret af et andet Skib, kan det ikke afgjøres med nogen Sikkerhed, om Bugserbaaden kan betragtes som Lods eller ei. Det andet Thing foretog ogsaa en Forandring